

Natalja Ščerba

ČARODOL

MAGICKÝ
NÁRAMEK

FRAGMENT

Čarodol – Magický náramek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

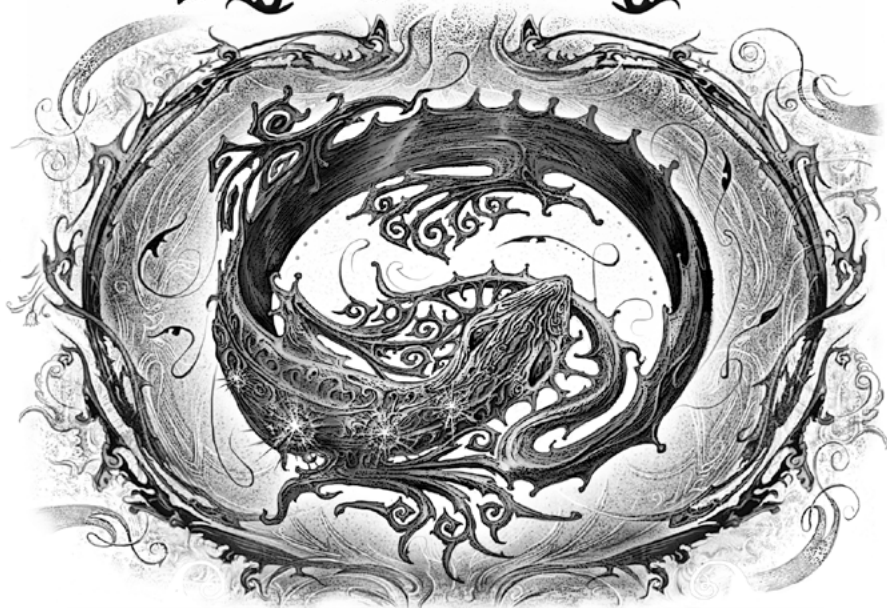
Natalja Šcerba
Čarodol – Magický náramek
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Natalja Ščerba

ČARODOL

MAGICKÝ
NÁRAMEK

FRAGMENT

Copyright © Natalja Ščerba, 2018
Translation © Martina Pálušová, 2018
Cover © ROSMAN, 2018
Illustrations and interior art © Olga Zakis, 2018

ISBN e-knihy 978-80-253-3976-3 (1. zveřejnění, 2018)
ISBN tištěné verze 978-80-253-3894-0 (1. vydání, 2018)

ČÁST PRVNÍ
NÁRAMEK

Hořel oheň.

Plameny tančily na smrkových větvích, hustý štiplavý kouř stoupal k nebi a vinul se jako šedočerný had. Z ohně tryskaly rudé jiskry.

Žena si svlékla šaty a ramena se jí zachvěla chladem. Hrdě vztyčila hlavu a neohroženě vkročila přímo doprostřed ohniště. Zdálo se, že to pro ni není nic neobvyklého, spíš běžný rituál.

Vzápětí se však prudce prohnula bolestí jako tětiva luku; její oči obrácené k obloze znehybněly a změnily se na dva odlesky měsíce. Nad lesem se rozlehl ženin divoký nárek a nad zemí proletěla jeho ozvěna. Šumění stromů mu přizvukovalo, jako by chtělo přehlušit ten příšerný zvuk lidského utrpení.

Žena se stále prohýbala, až se tváří zabořila do svých pat a její tělo tak vytvořilo nepřirozený kruh. Ten vyskočil z ohniště a začal se hbitě kutálet po mýtině. Po krajích na něm stále plápolaly plamínky.

Zdálo se, že divoký tanec živého kruhu bude trvat snad donekonečna, ale obruč najednou zpomalila svůj hrozivý běh, zastavila se a spadla na bok. Spálené skvrny na lidské kůži se najednou pokryly stříbrem a rozběhly se po těle jako tenké zářivé pramínky, začaly se stáčet do spirály, až vytvořily ideální spletenec... A do tmy se zahleděly smaragdové krystaly nehybných očí.

Od jisté doby žila Taťána svobodný život. Před třemi lety její rodiče podlehli přemlouvání přátel a přestěhovali se do zahraničí, do Austrálie. Splnili si svůj dávný sen z mládí – žít u oceánu, a neměli v plánu se v nejbližší době vracet.

O Taťanu se nejdřív starala mámina starší sestra Angela. Teta k ní chodila skoro každý den, nosila jí pirožky, které se hodily tak akorát k zatloukání hřebíků, a lahve levného vína, jež obvykle sama vypila. Vykouřila nezbytnou krabičku smradlavých cigaret, postěžovala si na život – na muže, tři dcery, sousedy a neposlušného buldoka Adolfa, co už stihl pokousat dobrou stovku lidí. Vysmrkala se do velkého kapesníku, závistivě připomněla, jak skvělý život mají Tánini rodiče v zahraničí, hlasitě bědovala nad svým bezúčelně prožitým mládím

a rychle se blížícím opuštěném stáří. O tom posledním Taťána vůbec nepochybovala. Samotnou už ji několikrát napadlo, že by raději pláchla za rodiči do Austrálie, jen aby se s nesnesitelnou tetou už víckrát neviděla.

Ale cožpak by mohla opustit milované hory, které od dětství tak dobře znala? Vyměnit krásu karpatských lesů, říček a vodopádů, příkré kamenité stráně protkané stezkami a ostrou svěžest čistého horského vzduchu za daleké cizí země? Ne, to by Taťána nedokázala; a tak musela strpět tetiny pravidelné návštěvy.

Ale najednou se stalo cosi nečekaného. Postrach celé čtvrti, buldok Adolf, ukončil svůj pozemský život – v honbě za svou další obětí špatně odhadl zatáčku a proletěl skleněnými vchodovými dveřmi. A bezútešnou tetu i s celou rodinou k sobě vzali Tánini rodiče do Austrálie.

Brzy ráno zazvonil telefon. Přístroj drnčel, až se zdálo, že se rozpadne na součástky. Byl už taky dost letitý, černý s měděným číselníkem a legračním podlouhlým sluchátkem.

Máma jí vždycky volala na domácí telefon. Nejspíš chtěla zkontrolovat, jestli ten vetchý aparát ještě funguje.

Taťána měla včera narozeniny. Popravdě je moc dobře neoslavila. Ti, které chtěla vidět nejvíc, vůbec nepřišli. Zaprvé, nejlepší kamarádka Ruslana, činorodá, energická a neuvěřitelně upovídaná ředitelka modelingové agentury, odjela se svými modelkami do Kyjeva na důležitou módní přehlídku. Zadruhé, krátce před oslavou se Taťána rozešla s Toljou. Považoval se totiž za jejího snoubence a nepokrytě to všude rozhlašoval, přestože mu několikrát opakovala, že nemá v plánu se vdávat. A vůbec, letos by se chtěla dostat na vysokou a studovat turistický ruch. Ale předevčírem se stala neodvratná událost. Tolja využil příležitosti, hbitě jí na prst navlékl zlatý prstýnek a slavnostně oznámil, že teď jí začne nový život – v teple a pohodlí domu jeho rodičů, bez studia a dalších zbytečných hovadin. Jakmile

to „novopečená snoubenka“ slyšela, rázným pohybem stáhla kroužek z prstu a oznámila mu, že prstýnky ani náramky odjakživa neměla ráda a nikdy je nosit nebude. Bohužel se muse-la rozloučit i s několika společnými přáteli, a tak Táňa záhy usoudila, že ukončovat zkostnatělé vztahy je přece jen lepší až po narozeninách – s bývalou láskou totiž člověk ztratí i část svého života, část přátel, a dokonce i část zvyků a činností. A to navždy.

Proto jí teď bylo těžko na srdci; navíc by radši spala, místo aby si povídala, takže chvíli trvalo, než pochopila smysl mámi-ných slov.

Ukázalo se, že zatímco Táňa včera popíjela šampaňské ně-kde v lokále, v Karpatech zemřela její prababička, které bylo přesně sto jedna let, a zanechala jí nějaké dědictví. Jí, neznámé pravnučce, odkázala jakési záhadné „něco“. Máma to říkala přesně takhle: „něco“. Táňa by se vsadila, že to jsou nějaké sta-ré plesnivé hadry prožrané od molů a pokryté pavučinami. Nebo možná knihy a nějaké listiny. Stará bible, fotoalbum, fa-jánsový servis... nebo snad dívčí deníček?

Tatána se usmála při tom pomýšlení. Číst si o strastech mlá-dí stoleté babky? No, to by náhodou mohlo být zajímavé... Kdo ví, co vyváděla mladá děvčata na začátku dvacátého století. Ale stejně se jí nechtělo jet do nějaké neznámé zapadlé vísky. Vždyť svoji vzdálenou příbuznou ani nikdy neviděla... Zkrátka, žád-né cizí dědictví nechce. Ale matka, která většinou volala jen jednou za půl roku, a teď už podruhé za dva dny, na tom neú-stupně trvala, a dokonce vůbec nemluvila o sobě. Pořád dceru jenom přemlouvala, aby podnikla cestu do hor. Tatána usou-dila, že bude lepší se vzdát než to dál snášet, a překotně vychr-lila, že si to ještě rozmyslí, rychle se rozloučila a položila slu-chátko zahřáté od teplého dechu do kovové vidlice.

Nejhorší bylo, že ten telefonát působil jako finále strašného snu; i když si ho Tatána pamatovala jen mlhavě – oheň uprostřed

lesa, jasné oranžové záblesky na nočním nebi... nebo snad byly rudé?

Ta vidina byla nepříjemná, ale ne víc než rozhovor s mámou.

Zvonek u dveří zazněl jako slavičí trylky.

Taťána rozčileně odložila šálek s čerstvě uvařenou kávou a běžela otevřít – kdo to může být tak brzy ráno?

Na prahu stála veselá Ruslana s ruměncem na tvářích. Ona snad běžela až z nádraží...

„Gratuluju ti k dvacetinám a nově nabyté svobodě!“ Kamarádka vytáhla zpoza dveří balíček s rudou mašlí a velkou žlutou obálku.

„Ty už to víš?“ vzpomatovala se Taťána a vzala si dárky. A kdovíproč se definitivně naštvála.

„Jsme přece kamarádky od dětství,“ rozesmála se Ruslana a ignorovala přímou narážku.

„Rozhodla ses snad uchlácholit mě finančním obnosem?“ Taňa několikrát obrátila obálku v ruce, a dokonce zkontrolovala její obsah proti světlu. „Doufám, že na první rok studia na prestižní univerzitě to bude stačit.“

„Jen sni dál!“ ušklíbla se Ruslana. „To ti leželo pode dveřmi... Zdá se.“

„Tak leželo, nebo zdá se?“

Kamarádka se na ni tak zvláštně podívala a najednou to obrátila v žert: oči jí těkaly na všechny strany a pak se prudce stočily ke kořeni nosu, jako by Ruslana trpěla šilhavostí.

„Zvláštní, že?“ dodala a opět se podívala jinam, ale už jen na jednu stranu.

„Ani ne,“ odpověděla zaraženě Taťána, trochu zaskočená kamarádčinou mimikou. „Mám rozbitý zámek na schránce. Nejspíš to přinesl Michajlovič z přízemí. Asi se styděl zazvonit.“

Taťána stiskla obálku v podpaží a trpělivě uvařila další kávu pro sebe a pro kamarádku. Nezvykle mlčenlivá Ruslana ji u toho

pozorovala. Když se obě pohodlně usadily v obývací, Táňa si konečně prohlédla dopis pozorněji.

Papír byl tuhý, neprůsvitný. Obálku zdobilo deset velkých známek s obrázky gotických panenek a razítko místní pošty. A v levém rohu byla napsaná Tánina adresa. Odesílatel nebyl nikde uveden.

„Tak otevřeš to konečně?!“ naléhala netrpělivě Ruslana. Kamarádka už nešilhala, ale oči se jí nebezpečně leskly. „Já žádný dopis nedostala snad sto let. E-maily se nepočítají, to není romantické. Mimochodem, v tom balíčku je bezdrátový telefon. Budeš mít normální, a ten starý můžeš vyhodit.“

„Sni dál,“ odsekla našťavaně Taťána a upila kávu z šálku.

„Tak honem, otevři to!“

Táňa nechápavě povytáhla obočí. Chvilí se jí zdálo, jako by to ani nebyla její kamarádka z dětství Ruslana. Byla sice dost houževnatá, ale vždycky se chovala mnohem zdrženlivěji. Ale ne, má stejné světlemodré oči, krátké kaštanové vlasy, vzpřímený postoj a oblíbenou pózu – ruce složené na kolenou. Ale přesto... Táňa měla najednou pocit, jako by se kamarádčina silueta začala rozplývat a rozpíjet se do barevných skvrn...

Trhla hlavou.

Jsem jenom nevyspalá, pomyslela si a rychle roztrhla obálku. Do dlaně jí vypadl kousek čtverečkováného papíru s potřáhanými okraji, jako by ho někdo ve spěchu vytrhl z bloku:

Paní Taťáně Okrajčikové.

S lítostí Vám oznamuji, že paní Marjána Nesamovitá včera večer skonala. Prosím, abyste co nejdříve přijela do vesnice Cambron, ulice Křivá 6, a převzala si truhlu, kterou Vám Vaše prababička odkázala. Dostavte se neprodleně.

Vyznat se v tom škrabopise nebylo snadné, ale mnohem těžší bylo proniknout do významu těch slov. Taťána si dopis přečetla několikrát a pak se podívala na kamarádku.

„Koukni na to,“ podala jí lístek. „Máma mi právě kvůli tomu volala. To je nějaká blbost.“

„Nemluv tak!“ vykřikla horlivě Ruslana, teatrálně rozhodila rukama a znovu uhnula pohledem.

Táňa překvapeně otevřela pusu.

„Copak tě to vůbec nezajímá?“ pokračovala zaníceně kamarádka, jako by doopravdy zkoušela nějakou scénu v divadle. „Vždyť jde přece o dědictví! Možná to bude nějaká starožitná věc. Vystavíš si ji doma, budeš se moct, hm... všem chlubit. Navíc to není daleko, v horách, v podstatě kousek odsud! Akorát cesty jsou rozbahněné, nedá se po nich jít ani projet. Kdybychom tak sehnaly auták s pohonem na všechny čtyři kola.“

Taťána si bezděčně otřela čelo a přimhouřila oči. Kamarádčino chování ji uvádělo do rozpaků. Zaprvé, Ruslana byla náruživá obdivovatelka moderních technologií a průkopnických vynálezů, nenáviděla starožitné věci. Třeba ten Tánin telefon z carských dob jí vždycky lezl na nervy. Vždyť jí dokonce darovala nový. Zadruhé, nebyla v horách alespoň pět let – přesně od té doby, co se začala věnovat modelingovému průmyslu. Jak může vědět, v jakém stavu jsou cesty? A v autech se už vůbec nevyzná...

„Poslyš, jak to že ten dopis přišel tak rychle?“ přemýšlela nahlas Táňa. „Vždyť prababička teprve včera...“

„No jo. Asi k tobě vyslali kurýra. Totiž poslali, samozřejmě...“

Kamarádka bezstarostně pokrčila rameny a opřela se o opěradlo pohovky. Roztáhla kolena obepnutá dlouhou úzkou sukní, jako by měla džíny. „Osobně! Tak na to buď pyšná a neptej se na hlouposti.“

„Tak kurýra!“ Táňa vrhla na kamarádku upřený pohled, jako by snad měla kurýra schovaného někde pod sukní.

„Nelam si s tím hlavu,“ odpověděla trochu popuzeně Ruslana. „Prostě musíme jet, a hotovo.“

„A jak vlastně dopadla přehlídka?“ zeptala se opatrně Táňa.
„Podařilo se ti uzavřít nové smlouvy?“

A Ruslana, které vždycky stačila jakákoliv záminka, aby začala dlouze mluvit o své milované práci, řekla jen:

„Přece se nebudeme bavit o všech těch nesmyslech.“

Ale když viděla, jaký dojem to udělalo na kamarádku, rychle dodala:

„Jsem unavená, promiň... Jen jsem si hodila kufr do před-síně a hned jsem běžela za tebou s dárkem.“

„Tak dobrá, uvařím ještě kávu,“ kývla Táňa.

„A dej mi tam víc cukru,“ připomněla čile Ruslana, zase zakroutila očima na všechny strany a vyrazila do kuchyně jako první.

Houpavým krokem jako nějaký chuligán, a ne ředitelka úspěšné modelingové agentury, která navíc vždycky pila kávu bez cukru.

Za půl hodiny nakonec odešla domů si sbalit. Táňa zůstala sedět na pohovce a pořád nemohla pochopit, co ji vlastně přimělo vypravit se do hor. A navíc kdo? Ruslana! Vždyť ji nikdy nemohla přemluvit, aby s ní šla aspoň k řece, natož do lesa...

Ale kamarádka odešla se slovy, že *v krajním případě dostane nějaké harampádí, které jí nebude líto shodit z útesu*, a Táně nezbylo nic jiného než začít balit.

Tak dobře, pomyslela si, malé dobrodružství nikdy není na škodu. Bylo jí sice líto obětovat neděli, ale aspoň ji stráví v přírodě. A kamarádce už vůbec neuškodí trochu si provětrat hlavu...

Ruslana se vrátila přesně za hodinu ve sportovním oblečení a teniskách, s malým batůžkem na zádech.

„Sehnala jsem auťák!“ mrkla na Táňu. „Půjčil mi ho jeden kamarád... Do večera se stihneme vrátit, uvidíš.“

Uchechtla se, očividně spokojená sama se sebou.

Tatána si umínila, že si nebude kamarádkčina nového, zvláštního chování všimnout, přešla to mlčením a radši se vybavila

zásobami z ledničky: lahví minerálky, dvěma čokoládami a dvěma houskami se salámem, které ještě včera hrdě zdobily sváteční obložené talíře. Potom musela najít staré pohorky. Ruslana netrpělivě mlaskala a nazývala ji želvou, a jednou ji dokonce plácla po zadku, aby ji popohnala. To Táňu definitivně vytočilo. Houkla na rozdováděnou ředitelku, že pro žádné – ani pro svoje dědictví – nepojede, pokud ji nepřestane popohánět.

Ruslana uraženě přimhouřila oči, ale zklidnila se.

2. KAPITOLA

Jak vypadají horské cesty na jaře? Jako řeky ledu a bláta, kusů vrstevnaté horniny smíchané s drny loňské trávy. Místy se povalují polámané větve nebo dokonce kmeny spadlých stromů, malý polom. Ale Ruslana řídila sebejistě, snadno zdolávala prudké stoupání i zatáčky, obratně se vyhýbala překážkám, jako by po té cestě jela už mockrát. Na Taťaninu otázku, kde se naučila tak dobře řídit teréniák, kamarádka mlčela a oči jí tajemně svítily.

Ale brzy řidička ztrácela jistotu. Za další prudkou zatáčkou najednou prudce zabrzdila.

„Dál nevím kudy,“ řekla sklesle. „Musíme se zeptat místních.“

A Taťaně se znovu zdálo, jako by se kolem kamarádčiny siluety rozplývala duhová záře... Nebo to byly odlesky slunečních paprsků pohrávajících si s tónovaným sklem v autě?

„Kde je ta zatracená vesnice?! To se musela takhle schovat? Vědma jedna stará...“

Tatána litovala, že se sem vůbec vypravily, ale stejně se za prababičku urazila. Ať je ta cesta, jaká chce, nikdo Ruslanu neprosil, aby se do těchto míst táhla s ní, a tak nemá co nadávat.

Užuž se chystala kamarádce říct, co si o tom myslí, ale Ruslana ji obdařila varovným pohledem a znovu nastartovala. Asi za půl hodiny Tatána začala mít obavy. Cesta byla sice stále rovnější, ale místo bylo čím dál pustší. Cestou nepotkaly ani jeden polorozpadlý dům, a živou duši už vůbec ne.

A navíc, počasí začalo bláznit. Mraky se spojily do pevné kupy, nebe ztemnělo a vál chladný vzduch jako před bouřkou. A bouřka v horách není žádná legrace. Nejvyšší čas přijmout rázná opatření.

„Otočíme to?“ pronesla se skrytou nadějí Tatána.

„To pusť z hlavy,“ odpověděla nekompromisně Ruslana a pořádně šlápla na plyn. Auto však odpovědělo napjatým zavřením s chrochtavým zvukem.

„Tak to je paráda! Džíp chcípnul.“

„A to mi říkal, že mi radši dá auto!“ Ruslana zuřivě plácla dlaní do volantu.

„Kdo ti to říkal?“ zeptala se bezděčně Tatána a usilovně přemýšlela, jak se teď vrátí. Co když už auto nenastartuje? K nejbližšímu servisu je to nejmín patnáct nebo dvacet kilometrů vzdušnou čarou.

Ruslana neodpověděla.

Tatána vytáhla mobil a uvažovala, komu by mohla zavolat a požádat ho o pomoc.

„Děvčata, co tu hledáte?“ Oknem nakoukl do auta stařeček oblečený podle místních zvyklostí. Měl na sobě široké neformné kalhoty, košili a kožešinový kabát, prošedivělou hlavu mu pokrýval pomačkaný huculský klobouk s černým havraním pérem.

„Vesnici Cambron,“ řekla s nadějí Taťána. „Je to odsud daleko?“

„Tak to je hned za zatačkou, za horou Kamenný tesák,“ oznámil vesele dědek. „Ale autem se tam nedostanete, je tam moc vetčný most z dřevěných trámů. Musíte jít pěšky.“

„Děkujem,“ broukla Ruslana. „My si už nějak poradíme.“

Taťána se na kamarádku nechápavě podívala. Ruslana vypadala nasupeně.

Zatímco se rozhlížela, dědek zmizel. Taťána otevřela dveře, seskočila na zem a rozběhla se vpřed s nadějí, že ho ještě dožene a vyptá se ho na všechny podrobnosti.

Ale brzy se vrátila.

„Kam mohl zmizet?“ zadrmolila rozladěně a vzala si batoh, který ležel na sedadle.

„Běžel si dál po svých,“ odpověděla Ruslana a také vystoupila z auta.

„Že běžel?“

„Věř mi, byl to urostlý dědula,“ utrousila Ruslana. Očividně nebyla ve své kůži. Rozzlobeně kopla do kola auta. „Zkrátka, madam, dál musíme pěšky. Ještě kdybychom tak věděly kudy.“

To byla poslední kapka. Taťána se napřímila:

„Dělej si, co chceš, ale já jdu domů.“

„A máš to daleko?“ ušklíbla se kamarádka a dál studovala kola. „Ještě ke všemu máme píchlý přední kolo, tady...“

„Mně je to jedno.“

Ruslana zaznamenala Tánino odhodlání a chytla ji za ruku:

„Počkej, a co auťák? Musíme ho nechat odtáhnout koňmi. A ty seženeme jediné ve vesnici.“

„Jakými koňmi?“ užasla Taťána. „Vidělas vůbec někdy koně? Promiň, ale vážně... Jsi jako vyměněná! Jednou tě člověk nemůže dostat do hor, a podruhé se tváříš jako zkušený horal.“

Ruslana nečekaně znejistěla. Napřímila se, uhladila si vlasy, osahala si obličej a poplácala se po žebrech.

„Jsem nevyspalá,“ oznámila a zívla si. Strašně nepřírozeně. „To cestování... modelky... A ještě jsem tě zatáhla do takovéhle patálie.“

Poslední větu pronesla s naprostým zoufalstvím a Tánu to obměkčilo.

„Dobrá,“ broukla. „Tak vyrazíme. Najdeme lidi, alespoň nějaké, a ne tak urostlé.“

Pro sebe si pomyslela, že se vůbec neměly vydávat do hor, aniž by znaly cestu. Kdyby si vzaly alespoň nějakou mapu... Ale proč se do toho vůbec Ruslana pletla a ještě na sebe vzala roli průvodce?

Dívky přešly vratký most nad prudkou říčkou, vydaly se po klikaté cestičce mezi kapradinovým porostem, rozhrnuly husté lískové větve a konečně spatřily Cambron.

Vesnice byla nečekaně rozlehlá, byla tu dobrá stovka statků. Domky pěkně udržované, s úhlednými střechami a okenicemi s pestrými vzory. Na dvorcích bučely krávy a štěkali psi.

Zatímco hledaly správnou adresu, nebe se zatáhlo hustými temnými mraky. Někde v dálce slabě zahřmělo. Zvedl se čerstvý vítr a dost se ochladilo.

Dům zesnulé prababičky se nacházel až na kraji vesnice a vypadal mnohem sešleji než ty ostatní. Tašky na střeše byly na mnoha místech rozbité, barva na zdech vybledla a okenice visely nakřivo.

„Tak,“ Taťána se zhluboka nadechla. „Jdeme!“

Ale Ruslana se opět zasekla.

„Eh, víš co?“ Oči jí těkaly na všechny strany. „Já na tebe počkám tady... Trochu se projdu, než se zkaží počasí.“

Vtom obrovský blesk rozťal nebe na dvě poloviny, jako by chtěl vyvrátit její slova. Z blesku vyšlehly zářící pramínky a zaburácel opravdový jarní hrom.

Taťána se na okamžik vyděsila. Trhla hlavou, aby odehnala neblahou předtuchu, a znovu se pokusila navrhnout:

„Nepůjdeme dovnitř radši spolu?“

„Řekla jsem přece, že na tebe počkám tady!“ zařvala najednou Ruslana a odešla k plotu.

Taťánu to naštvalo, ale rozhodla se vyříkat si to později, až bude vhodná chvíle. Domů stejně musejí jet spolu. Strčila do vrzající branky, došla cestičkou k domu a opatrně zaťukala na pevné, železem pobité dveře.

Ticho. Dívka zaklepala hlasitěji a rázněji.

Ozvaly se pomalé šouravé kroky, zaskřípala závora a na prahu se objevila stařenka. Byla seschlá, taková drobná, vrásčitá a její oči hleděly na dívku vylekaně a s nedůvěrou.

„Co chcete?“ zeptala se tichým pisklavým hlasem. „Kdo jste?“

„Okrajčiková,“ představila se Táňa kdovíproč zdráhavě. „Taťána Okrajčiková. To vy jste mi psala?“ Dívka stařeně rozpačitě podala vzkaz v roztržené obálce.

Stařena krátkozrace zamžourala na cár papíru:

„Ano, to jsem psala já. Pojdte dál. Máte ještě nějaké jiné důkazy?“

„Důkazy čeho?“ zarazila se dívka.

„Vaší totožnosti, samozřejmě.“ Stařena si ji změřila podezíravým pohledem.

„Tohle stačí?“ Táňa si pohodlněji předhodila batoh a vytáhla z kapsy občanku.

Stařena si doklad pozorně prohlédla.

„Zdá se, že je to v pořádku. I když občanka se dá padělat...“ pravila a stále si dívku nedůvěřivě prohlížela.

Taťána se definitivně ujistila, že dnes už má podivínů dost, nejlepší kamarádku nevyjímaje.

„Víte co, milá babi,“ procedila skrze zuby, „myslíte, že se mi chtělo táhnout se do neznámé vesnice za nějakým zpropadeným dědictvím, a ještě k tomu v bouřce?“

Dívka se napřímila a připravila se na její proslov, ale ta na jednu ustoupila, zatěkala očima a zaštěbetala:

„Nezlobte se, paní, hned jsem nepoznala, že jste příbuzná.“

Zmizela ve vedlejším pokoji, ale za okamžik se vrátila a přinesla tmavou truhličku.

Tatána přijala dědictví, které bylo nečekaně těžké, muselo mít nejmíň sedm kilogramů.

„A teď, paní, už běžte. A zapomeňte cestu do naší vesnice.“

„Ale...“ Tatána trochu znejistěla. „Ale já myslím... Musím přece...“

„Běž okamžitě pryč!“ zašeptala hlasitě babka a bojácně se ohlédla. „Marjány se bát nemusíš, ale na ty, co mají strach z ní, si dej pozor!“

Dívka se rychle vzpamatovala z údivu a div se nerozběhla po cestičce; strčila do branky a vyřítla se ven, jako by měla v patách čerty.

Ruslana běžela za ní, ale Tatána se zastavila až na vrcholu vzdáleného kopce a teprve pak se ohlédla. V podvečerním soumraku se jí vesnice zdála nezvykle tichá. Nebyl slyšet lidský hovor, bučení krav ani kohoutí kokrhání – jako by všichni vymřeli. Očima hledala stařenin dům, ale nenašla ho. Všechny chalupy vypadaly stejně děsivě.

Přišla k ní Ruslana a chytila ji za rameno:

„Co je s tebou?“

„Je to všechno tak strašidelné,“ zašeptala Tatána a její rty sotva ševalily, „nepochopitelné...“

V ten okamžik se spustil prudký liják a do obličeje je začaly šlehat těžké studené kapky.

Dívky se rozběhly z kopce, až jim nohy ujížděly po kluzké rozblácené zemi. Ale i tak jim zpáteční cesta trvala mnohem kratší dobu.

Když se ocitly na předních sedadlech auta, Tatána si konečně připadala celkem v bezpečí.

„Tak honem, jed!“ rychle zavelela a přitiskla si k hrudi vzácnou truhličku. Teď, když jí ležela na kolenou a voněla dřevem,

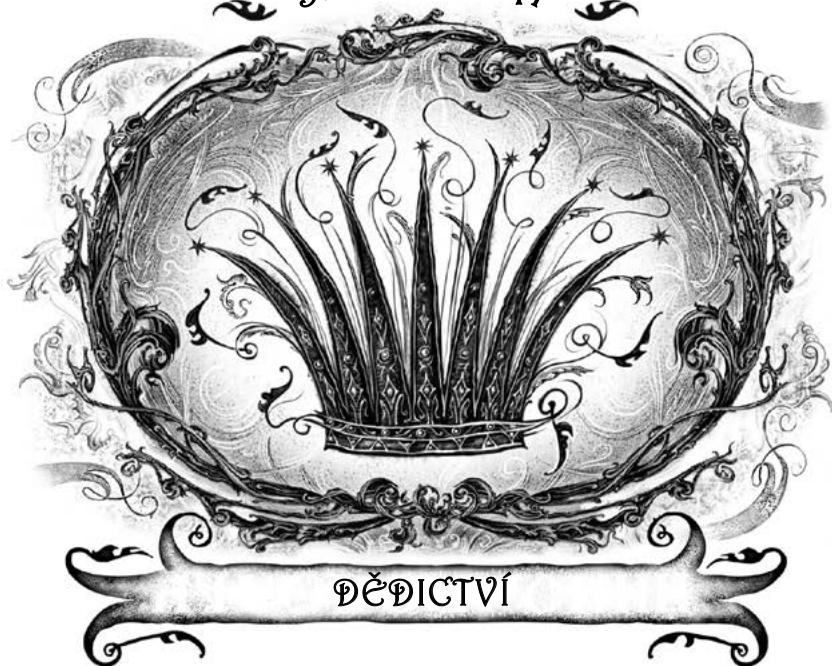

vlhkostí a pavučinami, připadala jí jako nejdrahocennější věc na světě.

Ruslana bez reptání poslechla. Auto zakvilelo, ale hned nastartovalo, kola rozhrnula vrstvu mokré hlíny a zvedla vodotrysk bláta, načež se vůz s jistotou rozjel z kopce dolů.

3. KAPITOLN

Taťána se od dětství považovala za hezkou. Světle popelavé vlasy, neobvykle jasné zelené oči, malý nosík a plné rty trošku dětského tvaru dělaly její obličej roztomilý a sympatický. Její život byl plný obyčejných, ale zajímavých aktivit. Nejvíce času trávila na různých kurzech od angličtiny po horolezectví, které jí platili zámožní rodiče, a snažila se přijít na to, co pro ni bude to pravé. To se jí však nedařilo. Díky své vlídné a laskavé povaze byla oblíbená, vždycky kolem sebe měla spoustu kamarádů a kamarádek, ani s chlapci neměla problém. Možná jen s Toljou, který kdovíproč nerad trávil čas aktivně, ale raději svou dívku zval do restaurací nebo na pikniky, kde ve společnosti stejně nudných známých zdlouhavě přemítal o nejrůznějších věcech, ve kterých se nikdo z nich vůbec nevyznal.

Zkrátka neměla žádné zvláštní problémy, ale ani jasné cíle nebo dlouhodobé plány. Taťána prostě chtěla jen žít a radovat se podle hesla „Žij, jak chceš, jenom neškod' druhým“.

Ale někde v hloubi duše ji přesto sžíral mlhavý pocit, že něco nedělá správně a její život se neubírá tím pravým směrem – jako by žila život někoho jiného, a ten její nečinně ležel někde v komoře... Ten pocit se každým dnem prohluboval, ale dnes, když dostala dědictví od tajemné prababičky, se změnil v naprostou jistotu – brzy se všechno změní!

Truhlička byla obdélníková, z tmavého dřeva, s kovanými rohy a vyřezáváním. Víko bylo bohatě a ozdobně vykládané stříbrem znázorňujícím tenké pavučiny a lezoucí pavouky. Největší pavouk měl tělíčko z oválného, matně žlutého kamene, který vypadal jako skutečný opál. Uvnitř kamene zářila jasná sluneční jiskra mimoděk vábící zrak. Taťána dlouho nepřemýšlela, stlačila kámen – a víko se s tichým cvaknutím otevřelo.

„Jak jsi to věděla?!“ Ruslanin hlas zněl opravdu šokovaně. „Prababička ti snad stihla říct, jak se to otvírá?“

Byla to naprosto nepochopitelná a nelogická otázka. Kdy by si asi tak stihla promluvit se svou zesnulou prababičkou? Ale Taťána tomu nepřikládala žádný význam, veškerou pozornost věnovala truhličce a jejímu obsahu.

Vnitřek byl potažený černým lesklým sametem, leželo tam klubko zelené vlny, vedle něj plátěný pytlíček stažený obyčejnou gumičkou a křišťálový flakon s tmavou tekutinou.

„Takže prababička byla šprýmařka,“ protáhla zklamaně Taťána a vyndala nejprve pytlíček. Pak sundala tenkou gumičku a vytáhla něco podivuhodného – náramek ze stříbra zašlého věkem.

„Ten je elegantní!“ Ruslaně zahořely oči. „Můžu se na něj podívat?“

Ale Taťána zavrtěla hlavou a navlékla si náramek na levé zápěstí.

Šperk vypadal skvěle. Ruku jí ovinula půvabná ještěrka zakousnutá do vlastního ocasu, se zářivýma smaragdovýma očima.

„Podívej, je tam ještě něco.“ Ruslana vytáhla z pytlíčku na čtyřikrát složený lístek. „Na, vezmi si to.“

Taťána vzkaz opatrně otevřela:

„Milá Taťáno,“ četla nahlas, „*nikdy jsi o mně neslyšela, a to je dobře. Ale hvězdy to zařídily tak, že budeš muset přijmout můj dar, rodinnou relikvii, která se dědí po generace – magický náramek. V tom náramku se skrývá obrovská čarodějná síla, spletená dobrovolnou obětí. Jakmile si ho navlékneš na paži, získáš jeho dar...*“

Taťána vytřeštila oči. Stařenka byla nejspíš trochu pomatená. Blázní v rodině, to jí ještě tak scházelo!

„... Je tvůj už od narození, moje milá, ale protože jsme se s tvou babičkou do krve pohádaly, přináším ti darovací slib až teď. Jenom se budeš muset zaregistrovat u nejvyššího karpatského čerta. Proto až nastane nejbližší úplněk, musíš letět na čarodějnický sabat, tam se všechno dozvíš. O půlnoci se svlékni do naha, sedni si na truhlu, vypij lektvar z vína v křišťálovém flakonu a hoď před sebe klubičko. Jakmile na klubko dopadne měsíční paprsek, zvolej Holahej! a dál uvidíš sama. A nakonec – hodně štěstí, vědmo! Hlavně opatruj svůj náramek a nikomu ho nedávej.“

Poslední řádky Taťána dočítala s rozpačitým výrazem ve tváři.

„No,“ pronesla táhle, „prababička na stará kolena očividně naprosto zešilela... Nazývá mě vědmou, co si o tom myslíš?“

„Nic zvláštního,“ odbyla ji roztržitě kamarádka. „Příbuzní dokážou říkat i horší věci... Tak co, vydáš se na ten sabat?“

„Ty ses snad taky zbláznila?“ divila se Taťána. „Na jaký sabat? Radši pojedeme na ten hudební festival, jak jsi chtěla, tam bude aspoň zábava!“

„Už jsem si to dávno rozmyslela,“ pronesla nevlídně Ruslana. „A myslím, že bys tam měla zaletět... Abys prověřila prababiččin dopis.“

„To mám snad letět na truhle?“ upřesnila Taťána. „Nahá a opilá?“

Ruslana se najednou usmála:

„Copak jsi to nikdy nezkoušela?“

Táně lezly oči navrch hlavy.

„Neměla jsem jaksi potřebu létat na čarodějnické sabaty,“ odsekla. „A ani to nemám v plánu.“

„To máš tedy nudný život,“ okomentovala to kamarádka.

Taňa hleděla na její zamračenou tvář a znovu se podivila změnám v chování ředitelky modelingové agentury.

„Poslyš, mám jednoho známého starožitníka, klenotníka, je to znamenitý odborník...“ vzpomněla si najednou Ruslana.

V očích jí hrály šibalské jiskřičky. „Mohla bych mu ten tvůj náramek ukázat. Možná by něco poradil... Alespoň zjistíš, jakou má ten šperk cenu.“

„A proč?“ podivila se Taťána. „Není jedno, kolik stojí? Stejně ho budu nosit... Nejspíš.“

„Copak tě to nezajímá?“ trvala na svém Ruslana. „Taková truhlička by mohla mít hodnotu... Co když je přes sto let stará? Třeba je to neuvěřitelná vzácnost!“

„Tak si tu truhličku vezmi,“ podvolila se snadno Taťána. Byla ze všech událostí dnešního dne strašně unavená a přála si jen, aby už kamarádka odešla. „Odnes ji k tomu klenotníkovi, ať se na ni podívá... Ale popravdě je mi úplně jedno, kolik může stát.“

„Neboj se, zařídím to!“ Ruslana vzala truhličku do náruče, ale neudržela se a vrhla lačný pohled na náramek.

A Taťána i v tomto případě podlehla.

„Dobře, dobře, vezmi si to všechno!“ Stáhla si šperk a hodila ho kamarádce, která jej obratně chytila.

„A teď už můžu jít.“ Spokojená Ruslana opatrně schovala náramek do truhličky. „Ten je tak těžký... Tak zatím, vědmo!“

Tatána ani neodpověděla, jenom za kamarádkou prudce zabouchla dveře.

Spala neklidně. Ve snu létala nahá na své vlastní posteli, kolem ní zpívali čerti nepřístojné písně, zalykali se hrozivým smíchem a kroužili kolem ní v čarodějnickém tanci.

Druhý den ráno jí Ruslana nezavolala. A další den také ne.

Nejspíš má moc práce s agenturou, řekla si Tatána a nedělala si žádné starosti. Pak si však vzpomněla na ten náramek. Čas od času se jí v mysli objevila stříbrná ještěrka se smaragdovými očima.

Nicméně měla dost starostí sama se sebou – hledala si práci, a tak prohlížela inzeráty na internetu. Možná se na podzim dostane na vysokou, ale do té doby se musí nějak zaměstnat. Zatím narážela na samá nelichotivá místa: servírka, uklízečka v supermarketu, pokladní v kině, animátor na zavolání...

Kvečeru jí telefonovala Maryška, Ruslanina asistentka, chytřá a spolehlivá dívka.

„Tatáno, nevíte, kam se poděla naše ředitelka?“ zeptala se po krátkém pozdravu.

„Jak to myslíte, kam se poděla?“

„Za patnáct minut máme důležitou akci! Přehlídku! A ona nikde!“

„Třeba je teprve na cestě?“ navrhla opatrně Tatána. „Počkejte ještě dvacet minut.“

„Ale ona vždycky chodí dřív. Zkontroluje smlouvy, obhlídne si sál, všechny seřve, nechá nastoupit do řady... A připraví se na raut! Obvykle bývá na místě nejpozději dvě hodiny před začátkem...“ Maryška začala vzlykat. „Mobil má vypnutý a na domácí se taky nemůžu dovolat...“

„Určitě má jen vybitou baterku!“ Táňa se rozčílila, protože sama začala mít obavy. „Copak si nedokážete poradit bez ní?“

„My to zvládneme,“ odsekla upjaté asistentka. „Jenom je to neobvyklé... Mohla byste zajet k ní domů? Co když je nemocná, vypnula si telefon, a pokouší se to vyležet? I když něco takového nemívá ve zvyku...“

„Dobrá, já ji zkontroluju,“ souhlasila okamžitě Taťána. „A vy tu přehlídku nerušte, začněte bez ní.“

Rychle se sbalila, cestou zavolala Ruslaně na mobil, ale lhostejný hlas jí oznámil, že volaný účastník je nedostupný.

Domácí telefon také nikdo nebral.

Nu což, asi bude opravdu muset jet, i když se zase zkazilo počasí. Jako na důkaz se zvenku ozval hrom. Začínala májová bouře.

Taxi zastavilo před luxusním domem. Jen co Taťána vystoupila z auta a otevřela deštník, silný vítr jí ho obrátil naruby a vytrhl z ruky. Deštník se neuvěřitelnou rychlostí rozletěl po liduprázdné ulici směrem ke vchodu a dívka vyběhla za ním. V jednu chvíli jí něco zavřeštělo pod nohama – to jí do cesty vběhl obrovský černý kocour a vyděsil ji k smrti. Taťána si třikrát odplivla přes levé rameno, ulevila si několika nadávkami mířenými na počasí, kamarádky a kočky, a pak se konečně dostala do teplého osvětleného vchodu.

Pozdravila se s vrátnou, vyběhla do druhého patra a zazvonila.

Ticho. Dívka ještě chvíli zvonila, dokud nebylo jasné, že nikdo není doma.

Srdce se jí nepokojně rozbušilo. V hlavě už jí běžely zlověstné představy o zlodějích, kteří Ruslanu okradli, když byla u klenotníka. Možná ji pronásledovali a potom přepadli. Taťána byla kdovíproč přesvědčená, že se kamarádka dostala do potíží právě kvůli stříbrnému náramku.

Dveře zůstaly zavřené a Táňa musela odejít s prázdnou.

Taxi bylo kupodivu ještě na místě.

Vtom si dívka na něco vzpomněla. Když Ruslana cestovala, nechávala někdy klíč u sousedů, aby jí zalévali kytky. Musí ty

lidi nějak přesvědčit, aby se šli společně s ní podívat do Ruslanina bytu.

Taxikář, mladý vousatý muž, se na dívku tázavě díval, očividně od ní očekával nějakou akci.

„Počkáte na mě chvíli?“ zeptala se Táňa a dala mu stovku jako zálohu.

„Samozřejmě, madam,“ usmál se taxikář. „Jenom buďte trochu rozhodnější, ano? Já na vás počkám, ale čas nečeká.“ Pak si vytáhl mobil, zabral se do nějaké hry a přestal si dívky všímat.

Taťána se vrátila do domu a přemýšlela, co asi měla znamenat ta zvláštní slova. Taxikář si nejspíš myslel, že jela za svým klukem a nemůže se odhodlat zazvonit. Ať si myslí, co chce, kčertu s ním.

Zvláštní bylo, že tentokrát byly těžké pancéřové dveře do kamarádčina bytu pootevřené.

„Je tu někdo?“ Dívka bázlivě nahlédla dovnitř a po chvilce váhání vstoupila do tmavé chodby.

Obvyklým způsobem tleskla a světlo se rozsvítilo. Dívka se rozhlédla.

Nikde nikdo. Poté, co si důkladně prohlédla všech dvě stě čtyřicet metrů luxusního bytu, si tím byla jistá. Všude bylo čisto, uklizeno a všechno bylo na svém místě – žádné stopy po zlodějích.

Taťána nakonec nakoukla do ložnice, kde na nočním stolku našla svou drahocennou zděděnou truhličku. Víko bylo pootevřené. Uvnitř byl stále pytlíček, vzkaz, buclatý flakon a klubko zelené vlny.

Chyběl jenom náramek. Zmizel stejně jako Ruslana.

Taťána vzala rázně truhličku do podpaží, vyběhla z bytu a pečlivě za sebou zabouchla. Anglický zámek se ihned sám zamkl.

„Madam, rádím vám číst si vzkazy pozorněji!“

Na schodišti se zády o zábradlí a s rukama v kapsách džínů opíral kluk. Vypadal tak na šestnáct let, byl střední postavy a celý snědý. Nejzajímavější bylo, že měl černé oči a bílé, jakoby od slunce vybledlé vlasy. Určitě se často opaluje... Nejspíš jezdí s rodiči po celý rok k moři, když žije v tak luxusním domě. Ale ty šibalské oči jí byly povědomé. Zvláštní... Jako by ho už někde viděla.

„Jaké vzkazy?“ zeptala se Taťána a přehodila si truhličku pohodlněji.

„Vaše vzkazy, madam! Už tak jste na zasvěcení dost stará, měla byste si pospíšet! Dnes je úplněk, to je ideální příležitost.“

Jakmile ten zvláštní proslov dořekl, rošťácky na ni mrknul, vyběhl vzhůru po schodišti a byl fuč.

Dívka položila truhličku na zem, odklopila víko a vyndala vzkaz. Znovu si přečetla prababiččin dopis, ten nesmysl o sabbatu, úplňku a vínu. Automaticky otočila lístek na druhou stranu a nemohla uvěřit svým očím. Poznala Ruslanin rukopis: *Táňo, funguje to!!!* Písmena byla kostrbatá, očividně napsaná ve spěchu.

Tániny myšlenky se vmžiku složily do celkového obrazu jako dílky skládačky – kamarádka opili a pak unesli, a spolu s ní i stříbrný náramek ve tvaru ještěrky.

Načež Táňa vytáhla z truhličky flakon a zjistila, že je z poloviny prázdný. Dívka překvapením hlasitě škytla. Že by Ruslana doopravdy uletěla?!

S tou myšlenkou vyběhla zpátky k bytu.

Dveře byly opět otevřené. Ale vždyť si dobře pamatovala, jak cvaknul zámek. Že by se Ruslana vrátila? Nebo snad únosci?

Dívka opatrně chytila za kliku, ale vejít se neodvážila.

Za ní se ozval záludný smích.

Dívka se otočila. Zase ten kluk!

„Poslyšte, madam, budete dlouho chodit sem a tam?“ kluk přimhouřil oči. „Jestli dnes v noci neodletíte na registraci, na konec se daru nikdy nedožijete. Už tak jste, podle mě, na zasvěcení dost stará.“

Taková drzost!

„Přeslechla jsem se, nebo jsi mě právě urazil, ty usmrkaneče?“ pronesla výhrůžně Taťána a svráстила obočí, aby bylo jasné, že nežertuje.

Ale kluk se vůbec nepolekal. Naopak, jeho úsměv se ještě roztáhl.

„Jak jsem řekl, jestli si nepospíšíte na sabat, navždy zůstanete nenadanou – tedy bez daru,“ vysvětlil ochotně, a aniž by dal dívce příležitost něco namítnout, dodal: „Taky se tam dozvíte, co je s vaší kamarádkou, madam.“

„Cože?“ strnula překvapením Taťána. „S Ruslanou? Co je s ní?“

„Jak to mám vědět? Cožpak jsem nejvyšší karpatský čert?“ Uchechtl se, znovu na ni mrknul a vypařil se.

Zmizel, doslova se rozplynul ve vzduchu. Zůstal po něm jen převalující se černý dým, ale i ten se brzy rozptýlil.

Táňa měla oči navrch hlavy, nemohla popadnout dech a třásla se jí kolena.

Když se konečně trochu vzchopila, vběhla do bytu a zamkla za sebou dveře na všechny tři zámky. Jak se jí přitom podařilo neupustit truhličku, netušila.

Znovu zkontrolovala celý byt a objevila dokořán otevřené okno v ložnici. Že by jí *uletěla* Ruslana? Nešťastná Taťána tu šílenou myšlenku nemohla pustit z hlavy. Vešla do pokoje, kde svítilo měkké tlumené světlo, a sedla si na přepychovou, jasné modrou postel.

Takže ten kluk věděl o daru, sabatu a zmizelé Ruslaně, a navíc jí radil, aby si pospíšila. Taxikář o sabatu ani čertech sice neříkal nic, ale také jí radil, aby pospíchala.

Prababička byla očividně dost komplikovaná. Truhlička, náramek, čerti, sabat... Vážně díky, babi!

Taťána se neudržela a zaklela. Kčertu! Vždyť zmizela Ruslana. A to všechno kvůli té truhličce a drahocennému náramku!

Když se všechno jeví beznadějně, vyplatí se vyzkoušet veškeré způsoby, které by mohly vést z těžké situace.

Taťána tedy uposlechla prababiččiny instrukce v dopise a pomalu se svlékla, i když se trochu styděla za to, co dělá. Potom šla do koupelny a pustila vodu. Deset minut přemýšlení ve sprše jí však nepřineslo žádnou odpověď.

Ruslana přece nemohla odletět na truhličce? Taťána se utírala měkkým ručníkem a snažila se klidně přemýšlet. Truhlička je tady... Ale flakon? Vždyť je z poloviny prázdný!

Taťána si sedla na postel, nahá, jak byla, a pomalu si přisunula truhličku. Flakon i pytlíček, ve kterém byl kdysi náramek, byly na svém místě. Dívka vytáhla ten bláznivý vzkaz a znovu si jej přečetla. Najednou se jí nezdál tak hloupý, jako když ho četla poprvé. Naopak, jako by na písmena dopadl zlověstný stín – teď se jí smysl těch slov zjevil v úplně jiné perspektivě.

Světlo najednou zhaslo. Taťána vyjekla, rychle zaklapla truhličku, pokradmu se připlížila k oknu a opatrně vykoukla ven. V okolních domech byla také tma, nikde nesvítilo jediné okno. Kdo ví, možná vypadla elektřina.

Dívka se posunula tak, aby na ni dopadal měsíční svit, a znovu otevřela truhličku. Ještě zbývalo prozkoumat...

Klubko. Opatrně ho vyndala a několikrát obrátila v ruce. A najednou, na malý okamžik, dopadlo na chundelaté vlněné klubko měkké měsíční světlo.

Stal se zázrak. Klubko vylétlo Táně z ruky a vzneslo se do vzduchu, jako by viselo na šňůrce.

Ale žádná šňůrka nikde nebyla!

Taťána ztuhla a nespouštěla z něj oči. Klubíčko se dál točilo a poskakovalo.

Když člověk ví, že by něco neměl dělat, ale strašně se mu chce, je lepší to udělat co nejrychleji.

Proto Táňa vytáhla z truhličky flakon. Tekutina v křišťálové nádobě zářila temným purpurovým světlem.

„Pij!“ poručila si a jedním lokem vyprázdnila nádobku. Potom položila truhličku na podlahu a ihned na ni vylezla.

Co dál? Ach ano...

„Hohahej!“ zvolala horlivě dívka a cítila, jak se jí vinný lektvar rozlévá po těle, příjemně hřeje a vyhání strach a nedůvěru vůči zázrakům. Automaticky stiskla patami ostré kované boky truhličky...

A právě včas!

Truhlička sebou škubla jako živá, nejprve na jednu stranu, pak na druhou, nadskočila a se strašlivým skřípotem se zčistajasna protáhla do délky. Na víku, mezi tělíčky dvou pavouků, se objevilo masivní kované držadlo. Taťána škytla leknutím, ale vmžiku se ho chytila oběma rukama. Truhlička udělala odvážný skok, zvedla dívku do vzduchu a v plné rychlosti se vrhla ven otevřeným oknem.

Ať se stane, co se má stát, řekla si v duchu Taťána a skoro se přestala bát.

Truhlička poslušně letěla za točícím se klubíčkem, které jí ukazovalo cestu. Hbitě a sebejistě se proplétala mezi osmipatrovými paneláky; nestoupala výš než do úrovně čtvrtého patého patra, očividně své jezdce dávala možnost si zvyknout.

Dívka si po chvíli všimla, že se přibližují k hranici města. Opodál na nábreží stojí krajní osamocená vila a za ní už by měla být řeka. Truhlička zpomalila svůj let a ladně obletěla obzvláště dlouhý dům s asi tuctem vchodů.

„Mami, dívej!“ zakřičel dětský hlásek. „Létající paní!“

Taťána vytřeštila oči a snažila se zablýsknout bystrozrakého klučinu, ale truhlička v dalším okamžiku nabrala rychlost, aby dohnala klubíčko, a brzy už letěla nad temnou vodou třpytící se jemnou a tajuplnou stříbrnou září.

Ze řekou začínal nevelký les. Truhlička letěla tak zběsilou rychlostí, až Taťáně hvízdalo v uších, dívka proto sklonila hlavu, ještě pevněji stiskla její dřevěné boky a modlila se, aby nespadla.

Jaké bylo její překvapení, když před ní najednou vyrostly vrcholky hor, hrozivě se černající na pozadí půlnočního nebe.

Vždyť letí do hor! Snad přece ne na ten sabat? Ale teď jí bylo stejně všechno jedno. Možná se tam něco dozví o Ruslanině únosu, jak jí říkal ten kluk, který se umí zničehonic vypařit, a kvůli tomu přece stojí za to přetrpět ještě pár zázraků. Ale stejně to byl podivný kluk!

Truhlička najednou začala klesat a brzy už se vznášela na nejvyšším půl metru nad zemí. Taťána instinktivně skrčila nohy. Ubohá dívka každou chvíli zavírala oči, když se řítila přímo proti holým kmenům borovic, ostrým smrkovým větvím nebo šlehavým proutkům mladé lísky. Ale truhlička věděla, co dělá. Šikovně se vyhýbala všem překážkám, které jí stály v cestě.

Vtom prudce zabrzdila a po chvilce zcela zastavila. Taťána pomalu sklouzla po jejím dřevěném boku a protáhla si končetiny, ztuhlé od nepohodlné polohy během letu.

Uf, pomyslela si Taťána, zdá se, že truhlička je nejnepohodlnější způsob cestování, jaký si lze představit. Na druhou stranu by odpadly problémy se zavazadly, kdyby lidé létali na vlastních taškách a kufrech. Pobavená tou představou upřela pohled na les před sebou a ztuhla. Mezi černými kmeny stromů v temné noci zářily stovky, možná tisíce modrozelených světýlek.

Svítilky – kousky ztrouchnivělého dřeva napadené houbami, které po dešti světélkují přízračně zelenou září.

Navíc jich každým okamžikem přibývalo. Taťána si je pozorně prohlížela a zjistila, že svítilky vytvářejí dva nepravidelné pruhy mizející daleko v lesní mlze.

Najednou zaslechla zvláštní tichý šramot. Zvuk se nesl od země, jako by tisíce tlapiček šustily na suchých listech, dusaly po mechu, prodíraly se přes klacky a větve.

Pod jejíma nohama běžely ještěrky. Jejich kluzká těla pokrytá světlemodrou kůží svítila ve tmě. Celá ta masa vyrazila vpřed a splýnula se září svítlek v jednu přízračnou pěšinu.

Kde se tady v lese vzalo tolik zvláštních ještěrek?! Taťána neměla na vybranou – jestli nepoběží s nimi, spadne a utopí se v odporné modrozelené mase.

Navíc byla rozumná a chápala, že podobné jevy nevznikají v přírodě samy od sebe, takže musí zjistit, co vyvolalo takový úprk malinkých plazů.

Ještěrky běžely nejdříve po rovině, ale brzy začala stezka stoupat, les náhle zřídł a Taťáně se odkryl pohled na ještě podivuhodnější scenerii.

Ve tmě vzplály tisíce červených křížů, poskládaných do přísně vymezeného geometrického tvaru z tenkých klaců. Kříže tvořily svislou zeď, která vypadala jako brána do pekla.

Taťána si navíc všimla, že ještěrky obíhaly planoucí zeď a těsně před kříži se rozdělovaly na dva proudy. Dívka se pokusila zahrnout doleva, ale ještěrky nezadržitelně hnaly její tělo na kříže, jako by v tom spočíval jejich zákeřný plán.

„Ááá!“ vykřikla zoufale dívka, jakmile pochopila, že srážka je nevyhnutelná.

Stihla si jen zakrýt obličej rukama, když její tváře ožehl suchý žár, ale hned v příštím okamžiku to nešťastníci vrhlo do něčeho studeného – jako by jí pod kůži pronikly tisíce ledových jehliček. Vzápětí ji zaplavil neochvějný pocit krátkého letu... a za ním spásná, nic neznamenající temnota.

Kde to je a co se s ní stalo? Všude kolem byla neproniknutelná tma tmoucí.

„Hrůznou noc, Taťáno!“ pozdravil ji kdosi těsně u ucha.

Vyšlehlo jasné elektrické světlo, jako by se rozsvítilo nejmíň deset reflektorů. Taťána zamrkala, rozkoukala se a teprve pak se rozhlédla.

Ocitla se uprostřed lesní mýtiny ze všech stran obklopené kmeny buků a habrů. Opodál, asi čtyři metry od ní, stál skutečný psací stůl, už na první pohled z kvalitního dřeva. Jeho tlusté nízké nožky byly zpoloviny zabořené v trávě. U stolu seděl na

masivním koženém křesle zamračený, obtloustlý, ještě ne tak starý muž ve sněhobílém obleku ostře kontrastujícím s širokým černým šátkem, jež měl kolem krku.

Po obou stranách muže stály dívky – nalevo brunetka a napravo rzrka. Obě měly stejné krátké účesy a jednoduché černé šaty.

Taťána se okamžitě zastyděla za svou nahotu a cítila se krajně nepříjemně.

Muž z ní nespouštěl tmavé oči a očekával odpověď na svůj pozdrav.

„Vám také noc... hrůznou,“ pronesla opatrně dívka, když už bylo ticho neúnosné. A dodala odvázněji: „To vy jste nejvyšší karpatský čert?“

Dívky v černých šatech se jako na povel otočily a nechápavě na ni zíraly, načež tichounce vzdychly a pohoršeně zavrtěly hlavou.

Muž přejel Taťánu zamyšleným pohledem.

„Jsem prezident čarodějnického společenství,“ řekl. „Předseda Bratrstva. Nebo karpatský kníže, ale tenhle titul se oficiálně považuje za zastaralý, kvůli ztrátě symbolu moci... Avšak tato informace je pro vás zbytečná.“

„Aha... odpusťte.“ Dívka se definitivně zastyděla.

„Odpouštím.“

Bylo napjaté ticho. Zdálo se, že prezident na něco čeká.

A Taťána už se neudržela:

„Mohl byste mi alespoň říct, co tady kčertu dělám?!“

Za jejími zády někdo vyprskl a snažil se zadržet smích.

Taťána se bleskově otočila, ale nikoho neviděla. To ji dost zmátlo, protože předseda Bratrstva i jeho asistentky zachovávali naprostý klid.

Muž zatím udělal mírné gesto rukou, ze vzduchu vyplulo cosi zářivého, co se zalesklo zeleným třípytem. Taťána ke svému obrovskému překvapení poznala svůj náramek zděděný po prababičce Marjáně.

„To je vaše?“ dotázal se prezident.

Dívka rezignovaně přikývla.

Asistentky vzdychly a pohlédly na Taťánu s mnohem větší úctou.

„V tom případě si ho vezměte.“

Náramek doplul k Taťáně, dívka ho chytla dvěma prsty a ihned navlékla na zápěstí, dokud znovu někam nezmizí.

„Připevněte si ho na paži...“ poradil jí prezident a náhle přísně dodal: „Nikdy si ten náramek nesundávejte a nedávejte ho do cizích rukou! Je v něm ukrytá veškerá síla vaší rodiny, kouzelný dar, a je třeba říct, že nemalý. A teď...“

Prezident našpulil rty a zlehka foukl. Ze vzduchu vznikl pergamen a ladně přistál před ním.

Jedna z asistentek mu hbitě podala obrovské prachové brko a dlouhou, hrozivě vyhlížející ocelovou jehlu.

„Ukažte mi svůj prst, prosím,“ požádal prezident a oči se mu divoce zabýskly.

„P-proč?“ zhrozila se Taťána a nedůvěřivě zahlížela na jehlu.

„Cožpak jste nikdy nedávala krev z prstu?“ zkoumal její pohled prezident. „Dejte mi jakýkoliv prst.“

Taťána natáhla třesoucí se pravou ruku, muž ji vmžiku píchl do prsteníčku a krev vytryskla na pergamen.

Dívka se snažila zachovat klidnou tvář, upřeně hleděla na svého trýznitele a modlila se, aby ta procedura brzy skončila.

„Podepište se.“ Prezident jí podal kousek pergamenu, skoro celý upatlaný od Taťániny krve.

Písmena se jí míhala před očima, ale dívka pochopila, že od chvíle, kdy dokument podepíše, se stane plnoprávnou vědmou se všemi privilegii, která jí v souvislosti s jejím postavením náleží, a také se stane oficiálním vlastníkem rodinného daru.

Když vědma, tak vědma, jen aby mě nechali naživu, pomyslela si odevzdaně a vmžiku se podepsala. V ten moment jí náramek sevřel paži a ožehl spalujícím žářem, ale ihned ji pustil.

A scenerie se jako zázrakem opět začala měnit. Dubový stůl zmizel a na jeho místě se rozzářil oheň obrovský jako chřtán sopky. Stoupal z něj hustý kouř a vylétávaly proudy jisker.

Kolem ohně se začaly objevovat osoby, mnoho osob. Tolik poloobnažených veselících se lidí se nejspíš scházelo na hostiny u imperátorů ve starověkém Římě, ale Taťána v životě tak neobvyklý karneval neviděla. Mužům kolem beder visely kusy zvířecích kůží a skoro všechny ženy byly úplně nahé, i když mnohé z nich měly drahé šperky – náhrdelníky, náramky, sponky do vlasů z tylu, perel a pavích per. Ve vzduchu létala spousta těžkých kovových pohárů po okraj naplněných příjemně aromatickými horkými nápoji.

Prezidentovo oblečení také zmizelo a nyní se na jeho obloustlých stehnech pohupovala leopardí kůže se zlatým řetězem místo opasku. Ale jeho asistentky se změnily ještě mnohem zajímavěji. Z jejich oděvů zbyly jen tenké náramky z nějakého hnědého kovu.

Taťána se vzhledem k všeobecné nahotě nakonec uklidnila. Jedna věc je, když je člověk sám nahatý mezi oblečenými, ale pokud jsou nahatí všichni, zdá se to být normální.

„Připijeme si na zdraví nové vědmy!“ prohlásil prezident, chytil pohár prolétající kolem, vyprázdnil jej do dna a praštil s ním o zem. „Hrůznou noc, dámy a pánové! Hrůznou noc, Taťáno!“ obrátil se přímo k dívce. „Zítra za vámi pošleme chytřejšího čertíka, ale teď se pojďme bavit. Hrůznou noc všem, sláva!“

Všichni mu hromadně přizvukovali. Připíjeli si na zdraví a zasvěcení nové vědmy – nejspíš v této společnosti byla taková tradice zapíjet nové členy.

Běžný firemní večírek, nic víc, chlácholila samu sebe oslaivenkyně a směle popadla letící pohár. Tekutina se třpytila, bublala barevnými bublinkami a kouřilo se z ní.

Šampaňské! zaradovala se v duchu Taťána, když si pořádně lokla. Nápoj jí hned stoupnul do hlavy, chtělo se jí tančit,

zpívat a čarovat, i když s tím posledním bude muset ještě počkat.

„Co si přejete, madam?“ odněkud se k ní přihnaly známé asistentky.

Jeich nohy se nedotýkaly země, dívky prostě visely ve vzduchu. Taťanu to nevyvedlo z míry. Ještě jednou se napila toho skvělého šampaňského a také vzlétla do vzduchu.

„Je nám ctí vám sloužit, madam...“

„Všechno vám ukážeme a všechno povykládáme...“ pošeptaly dívky a jedna druhé přitom skákaly do řeči. „Vzhledem k vašemu postavení můžete dělat všechno, co chcete...“

Vzaly Taťanu v podpaží a opatrně ji postrkávaly k ohni, kde ostatní mágové a vědmy tančili a hulákali rozpustilě písňe. Všude se rozléhal hluk, povyk a řev, takže člověk musel pořádně křičet, aby ho ostatní slyšeli.

„A není tady někde trochu klidnější místo?“ zakřičela Taťana tmavovlasé dívce do ucha a zahlížela přitom na některé páry, které byly zaměstnány pro cizí oči zcela nepřístojnou činností.

Vědmy odletěly do stínu obrovské smuteční vrby, která je bezpečně ukryla před zraky zvědavých očí. Pod dlouhými pružnými větvemi bylo několik stolků z pařezů. Na každém z nich stála kulatá svítlna, uvnitř které se hemžily barevné světlušky – vypadalo to tu úplně jako v nějaké útulné restauraci. Avšak sál byl prázdný, všichni tancovali kolem ohně.

„Takže tohle je sabat?“ začala se vyptávat Taťana, jakmile se usadily u krajního stolu. „A konají se často?“

„Jak kdy, ale vždycky za úplňku.“ Zrzka přivábila prstem několik pohárů, které k nim vmžiku přilétly.

„A co se děje na takových slavnostech?“

Dívky si vyměnily šibalský pohled. Otázka novopečené vědmy jim nejspíš přišla zábavná.

„Pijeme a bavíme se,“ odpověděla vyhýbavě zrzka.

„A to je vše?“

„Vše.“

Chvíli mlčely.

„Možná bychom se mohly představit,“ začala opět Taťána.
„Já jsem...“

„Ne!“ přerušily ji jednohlasně dívky. V jejich hlase zazněl skutečný šok.

„Jako plnoprávné vědmě vám nemůžeme říct naše jména,“ pronesla opatrně černo vláska. „Nevykládejte si to špatně, paní, ale kdybychom porušily zákon, musely bychom sloužit už věčně.“ Poslední slova dořekla sotva slyšitelným šepem.

„Za vyzrazení čarodějného jména vás o něj navždy můžou připravit!“ pronesla horlivě zrzka.

„Ale můžete nám říkat prostě vědmy... Nezlobíte se na nás, paní?“ roztrpčila se zrzavá vědma, když viděla, jak se Taťána tváří. „Můžete nám sama nějaká jména vymyslet.“

„Ne, kdepak, já na tom netrvám,“ ujistila ji polekaně Taťána a rychle změnila téma. „Ale můžete mi aspoň říct, v čem spočívá hlavní činnost mágů?“

Dívky si opět vyměnily krátký, nechápavý pohled. Nejspíš si myslely, co jim to podstrčili za nešikovného nováčka.

„Nebojte se, paní, brzy do všeho proniknete,“ odpověděla jí černo vlasá vědma. „Budete mít svého učitele.“

Taťána pokývala hlavou, aby zakryla rozpaky, zdvihla ruce a chytila jeden z pohárů poletujících nad jejich stolkem. Její náramek se zatřpytil zeleným plamenem, jak se v něm odráželo mihotání světlušek ve svítelně.

Dívky na něj zůstaly hledět jako očarované.

„A ještě jedna věc... Takže náramek je znamením mého rodu?“ Taťána upřela na své služebnice zkoumavý pohled.

„Ano, váš náramek je znakem starobylosti rodu,“ vzpomínala se jako první tmavovlasá vědma a neochotně odtrhla oči od záře Taťánina šperku. „Čím je náramek těžší a mistrovsky provedený, tím je rod starší, a tím pádem privilegia významnější. A tím

mocnější je také vaše čarodějná síla, protože ji kapku po kapce shromažďovaly a ukládaly do náramku celé generace... Není známo, kolik životů bylo obětováno, kolik síly bylo darováno a odebráno.“

„A vy náhodou nevíte, co znamená můj náramek?“ zajímala se co možná nejnevinněji Taťána. Pořádně si lokla z poháru a vmžiku nápoj vrátila – byla to vodka.

„Možné je všechno.“ Černovlasá vědma ji zlehka poplácala po zádech, aby jí pomohla se vykuckat. „Ale je v něm spousta síly... S takovým rodinným náramkem se, paní, můžete dostat hodně vysoko. Ale nejdříve budete muset absolvovat studium a udělat zkoušku – dokázat, že máte právo vlastnit tak mocnou relikvii. Zato potom můžete požadovat odpovídající zámek v údolí obklopeném lesy a horami, a dokonce i se služícími přízraky – teď je to v módě, ale je to strašně nákladné! Získáte respekt a uznání... Každý mág se bude chtít stát vašim zvláštním přítelem,“ dívčín hlas se změnil v tichý slastný šepot.

Taťána znepokojeně trhla rameny. Zámek – to by šlo, ale sluhové-přízraky? To si klidně odpustíte!

„Ale když se dobrovolně svého náramku vzdáte, vaše rodinná síla přejde na někoho jiného,“ dodala najednou zrzavá vědma. „Proto musíte být velmi opatrná. Tak mocná síla je pro mnohé pokušením,“ dívčiny oči se chamtivě zablýskly, ale vzápětí se vědma mile usmála.

„A co když mi ho někdo ukradne?“ zeptala se Taťána. „Přepadne mě a vezme si ho? Anebo ho ztratím?“

„Ne. Náramek by si vás stejně našel. Ale darovat ho z vlastní vůle můžete. Náhodou. Přesně jako nedávno...“

Páni! Vždyť úplně zapomněla na Ruslanu!

„Možná se vám moje otázka bude zdát zvláštní, ale nevíte náhodou...“ Taťána se odmlčela a přemýšlela, jestli má cenu vědmám říct skutečný důvod, proč se rozhodla letět na sabat. „Jde o to, že moje kamarádka se ztratila...“

„My víme,“ vyhrkly současně dívky. „Protizákonně použila váš náramek a klubičko. Přiletěla sem na vaši truhličce a byla zadržena strážemi.“

„Strážemi?!“

„To jsou přízraky, temní duchové, kteří dohlíží na pořádek,“ vysvětlila ochotně zrzka. „A vaše kamarádka si teď odpykává trest u Mstislava Vordaka, hlavního strážce duchů těchto lesů.“

„Ale co mám dělat?“ Taťána se trochu vyděsila. „Mohla bych si s tím Vordakem promluvit a požádat ho, aby ji propustil?“

„To těžko,“ zavrtěla hlavou černovlasá vědma. „Má příšernou povahu. Lidé, co se mu dostanou do rukou, jsou nešťastníci. V lepším případě si provinilí prostáčky odpykávají trest na jeho pozemcích – na polích nebo v sadech, ale vždycky je to špinavá práce.“

„A jak dlouho bude ten trest trvat?“

Představa, že Ruslana, ředitelka úspěšné modelingové agentury, bude obdělávat kukuřičné pole nějakého mága s příšernou povahou, připadala Taťáně pobuřující.

„Za tak závažný přestupek asi deset let,“ odpověděla zrzavá vědma. „A samozřejmě, úplné vymazání paměti po dokončení nápravných prací. Někdy smažou úplně všechno až do školního věku. Včetně magických pocitů, silných emocí, touhy po neznámém a mystickém... Aby zbytečně něco nevykecali, přirozeně.“

Taťána se vyděsila.

„A není to příliš kruté?“ zeptala se s úzkostí. „Proč jim musí mazat všechno až po magické pocity?“

„Proč?“ Černovlásku otázka zjevně překvapila. „Aby se provinilec už víckrát neodvážil spáchat zločin spojený s čarodějným světem. A hlavně – po smazání paměti mu bude všechno zvláštní, sakrální a dobrodružné připadat protivné... Z prostáčka se stane nicka!“

Vědmy se vesele zasmály a Taťáně bylo ještě víc úzko.

„Nechtěla bych se dostat k tomu Vordakovi,“ pokračovala zrzavá vědma a bázlivě se rozhlédla. „Je to strašný mág. Říká se, že dosud užívá středověké metody mučení.“

„Cože?!“

„A navíc,“ přidala se druhá vědma, „má ve své rezidenci podzemí, kde se to všechno odehrává.“

Taťáně se zatmělo před očima. Neměla nejmenší chuť setkat se s tak hroznou osobou, jako byl Vordak.

„Mimochodem, on je tady na sabatu také,“ ztišila hlas černovlasá vědma. „Akorát ho tráví ve zvláštních apartmánech, samozřejmě.“

Táňa odhodlaně vztyčila hlavu.

„Dovedte mě za ním!“ Její slova vyzněla zlostně a přísně, a dívky se neodvážily novou karpatskou vědmu neuposlechnout.

Chytily Taťánu za paže, ve třech vylétly z úkrytu pod smuteční vrbou a zamířily do nejhustšího lesa, tam kde se černaly borovice mezi hustými kapradinovými porosty.

Zvláštní apartmány našťestí rychle našly. Za stromy se objevila strmá střecha se zčernalými trámy, dřevěné stěny s nízkými okny jen kousek nad zemí a plot z křivých tyček, ozdobených bílými lebkami zářícími ve tmě. Úplná pohádková chaloupka.

„Jsme tady, paní,“ pošeptala jí černovláska a zachvěla se. Dívky na chaloupku bázlivě hleděly a Taťána také trochu ztratila odvahu.

„Co kdybychom to odložily najindy, paní?“ pronesla tiše zrzavá vědma a prosebně jí pohlédla do očí. „Je nebezpečné rušit mágy obdařené vyšší mocí při odpočinku!“

Taťána by s tím tvrzením nejradši souhlasila, ale hned si vzpomněla na Ruslanu. Představila si, jak se nebohá kamarádka plahočí s motykou po Vordakově kukuřičném poli... Nebo je zavřená v podzemí s krysami a ve špíně...

„Kdepak!“ zvolala. Vmžiku vyletěla po křivolakých schodech, prudce otevřela dveře dokořán a chystala se spustit nastávaný proslov na jakéhokoliv mága, kterého spatří.

Před jejími zraky se odehrávala výstřední podívaná připomínající orgie. V těsné místnosti, jejíž největší část zabírala postel, byli nazí či skoro nazí muži a ženy. Kolem byly poházené polštáře, láhve vína, skleničky, stříbrné podnosy a zlaté talíře se zbytky jídel. A v nejvzdálenějším rohu dva páry pokuřovaly vodní dýmku.

„Kdo z vás je Mstislav Vordak?“ zadrmolila naprosto zmatená Taťána.

Stihla napočítat tři zástupce silného pohlaví a asi deset představitelek něžného: všichni na ni hleděli spíš zvědavě než rozzlobeně.

„Vordak je ve své pracovně,“ zahuhlňal jeden z mužů – pořádný vousáč. Ač byl nahatý, měl kdovíproč pruhovanou kšiltovku.

„Je to takový samotář,“ dodala s povzdechem světlolvasá dívka v bílé podprsence, která svým tělem zakrývala vousáčova bedra.

„Nechcete se připojit?“ pronesl laškovně vousáč a ostatní jeho nabídku podpořili družným smíchem.

Taťána zuřivě zavrtěla hlavou a pokoušela se ignorovat otevrěně uznané pohledy, prošla kolem postele, přičemž jednou zahučela *promiňte*, když někomu šlápla na nohu. Došla ke dveřím a bleskurychle vyběhla na chodbu. Teprve tam vydechla úlevou.

Chaloupka zvenčí vypadala malinkatá a stísněná, ale uvnitř byla evidentně o dost větší. Podél chodby se táhly dvě řady stejných dveří.

Nejspíš lze pomocí kouzel své obydlí podstatně rozšířit, pomyslela si mimoděk Taťána. A možná pro mágy není – na rozdíl od lidí – bytová otázka tak důležitá.

Poté, co nahlédla už za šesté dveře, konečně spatřila dalšího živého člověka – muže, zabraného do čtení velmi tlusté knihy v kožené vazbě.

Dívka opatrně vkročila do pokoje a její nos okamžitě zaznamenal vůni kvalitní kávy. Na stole stál malinký zlatý šálek. Taťána se muže zajímavě zeptala na Vordaka.

Chvilí trvalo, než se mág odpoutal od čtení. Dokonce musela otázku zopakovat.

„Já jsem Vordak,“ řekl neochotně a konečně poctil Taťánu pohledem. Měl tmavé, skoro černé oči. Duhovky téměř splývaly s panenkami, které se nepřátelsky blýskaly. Ale celkově působil Vordak příjemným dojmem. Měl pevnou ramenatou postavu, dlouhé vlnité vlasy a drobné, pečlivě upravené vousky. Nebýt toho utkvělého zasmušilého pohledu... Taťána mimoděk sklopila oči na jediný kus Vordakova oblečení – kůži ovínutou kolem beder se zlatým opaskem z velikánských kroužků.

Dovtípila se, že jeho rozměr bude nejspíš spojen s magickou silou. A vzpomněla si, že na večírku měl podobně masivní opasek jen prezident. To není dobré. Vordak byl nejspíš skutečně důležitou osobou v čarodějnickém společenství, a to znamenalo, že osvobození kamarádky by Taťánu mohlo přijít pěkně draho.

„Poslouchám vás,“ řekl chladně Vordak a rozpačitě sledoval její pohled.

Dívka se vzpomatovala a uvědomila si, že zírání na jeho opasek by si mohl vykládat všelijak.

„Dozvěděla jsem se, že moji kamarádku Ruslanu zajaly strážce a...“ Dívka se zarazila a znovu znejistěla před pohledem jeho ponurých očí. „A poslaly k vám.“

„No a co?“

Taťána si odkašlala, aby její hlas zněl důrazněji.

„Abyste věděl, ta dívka zaujímá vysokou funkci...“

„No a co?“

„Jsem si jistá, že se toho činu dopustila omylem, a proto vás prosím, abyste ji propustil.“

„To nejde,“ odsekl prudce Vordak. „Jestli je to vše, můžete jít.“

„Ale proč to nejde?!“ znepokojila se Taťána.

„Dobrá!“ houkl Vordak. „Věnujte mi svůj náramek a já vám vrátím kamarádku.“

„To nejde...“ začala Taťána a náhle polekaně zmlkla.

„Tak vidíte, jsme v tom zajedno,“ řekl bez náznaku úsměvu Vordak. „Na světě spousta věcí nejde. A teď zmizte.“

Líně lusknul prsty, a Taťánu doslova jako by něco šťouchlo do hrudi. Ucouvla, nabrala rychlost, proletěla celou chodbou i místností s velkou postelí, zády rozrazila dveře a nakonec přistála na jednom z úhledných hrobů obklopujících chaloupku.

„Varovaly jsme vás.“ Vedle ní se objevily její služebné-vědmy. Pomohly dívce vstát a oprášit se. V jejich pohledech se přesto zračil obdiv.

„Dobrá,“ procedila Taťána skrze zuby, „to ti ještě připomeň, mizero!“

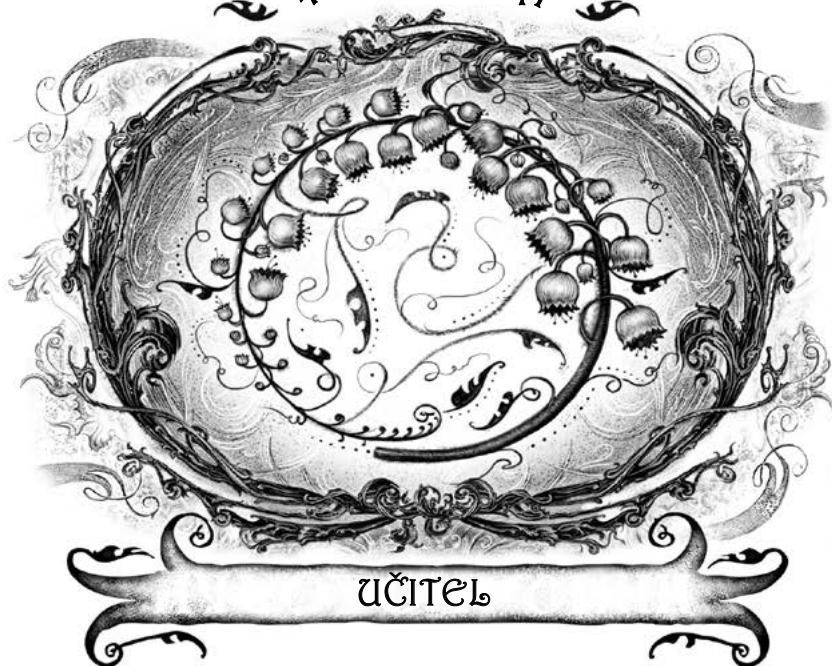
„Ale prosím vás, paní, to přece ne!“ Vědmy se tak vylekaly, že dokonce zamávaly rukama. „Nezačínejte si s ním, je to velmi nebezpečné... Radši si pojdte dát něco k pití, paní.“

Zrzavá vědma jí podala pohár s perlivým nápojem a Taťána jej vmžiku vypila do dna. Naštěstí to byla obyčejná limonáda.

„Pojďme se pobavit,“ řekla zachmuřeně, a aniž by se podívala na chaloupku, jako první letěla k ohni, kde podle hlučných rozpustilých výkřiků byla zábava v plném proudu.

4. KAPITOLA

Ráno se Tatána probudila v docela dobré náladě. Vtom si vzpomněla na nedávné události – let na truhle, registraci u nejvyššího karpatského čerta, krátký rozhovor s Vordakem a pak bujaré tance kolem ohně.

Novopečená vědma vyskočila z postele, protáhla se a s úsměvem pohlédla na truhličku. Ať je to jak chce, její noční dobrodružství mělo své kouzlo. Jenom ponuré Vordakovy oči nemohla vypudit ze své mysli. Ruslana dosud strádá v zajetí u toho strašného mága, a ona netuší, jak ji vysvobodit.

Tatána si uvařila šálek kávy a sedla si k internetu. Doufala, že o mágovi jménem Vordak vypátrá alespoň nějaké informace. Ale místo toho našla hromadu odkazů na neznámé online knihovny a internetové stránky věnované především magii her na hrdiny.

Rozmrzele zapnula televizi, aby přišla na jiné myšlenky. Nejspíš bude muset počkat, až nastane noc. Slíbili jí přece, že jí pošlou učitele *čarodějnictví*. Možná jí poradí, co dělat dál. A mezitím se alespoň podívá na dnešní zprávy – co když má-gové ovládli celý svět? A ona protančila skoro celou noc na sa-batu, a o ničem neví.

Táňa automaticky přepínala stanice dálkovým ovladačem, když vtom ohromeně ztuhla:

„Co to je?!“

Z obrazovky na ni hleděl chlapec – ten samý, co ji včera ve-čer vybízěl, aby se rozhodovala rychleji, nebo zůstane navěky bez daru. Teď z něj byl hlasatel, který v naprostém klidu infor-moval o cenách ropy ve světě. Měl na sobě široké šedé sako s ru-kávy delšími než potřeboval, a dokonce pružovanou kravatu.

Tatána vypnula a znovu zapnula televizi, ale kluk nezmizel. Naopak se rozhodl zavést s ní rozhovor.

„Nazdárek!“ Nezvaný hlasatel se vesele zazubil. „Můžu dál, madam?“

„Tak pojd‘,“ pozvala ho Tatána a podezíravě přimhouřila oči. „Stejně se tě člověk jen tak nezabaví, nemám pravdu?“

„Přesně tak!“

Vstal, obešel hlasatelský pult a vstoupil do pokoje. Udělal to tak neuvěřitelně rychle, že dívka ani nestihla postřehnout okamžik přechodu.

Kluk přešel obývacím kritickým pohledem, pochvalně hvízdal a usadil se do křesla asi metr od paní domu. Jeho hlasatelský oblek se změnil v pletený svetr a tmavě modré, trochu obnoše-né džíny.

„A co tě ke mně přivádí?“ pronesla žertovným tónem dív-ka, jež zatím nevěděla, jak má reagovat na příchod zvláštního hosta, který navíc vylezl z televizoru.

„Já jsem Alexej,“ představil se chlapec a šibalsky blýsknul očima.

„Taťána.“

„Já vím,“ odbyl ji kluk a odrzle se rozvalil v křesle. „Byl jsem k vám přidělen jako průvodce. Abyste hned na začátku nena dělala chyby a nezkompromitovala se... Budu vás pomalu učit od těch nejjednodušších věcí, abyste se do toho nějak vpravila... No a pak, až přijde čas vybrat si obor, vystřídá mě někdo jiný.“

„Jsi trochu malý na učitele,“ neodpustila si rýpavou poznámku Taťána.

„Akorát pro vás, madam.“ Alexej se usmál. „S darem je to totiž tak – buď ho máte, anebo ne. A stárnout umí každý... Co máte v plánu?“

„Počkej, a co znamená *průvodce*?“ zbystrila dívka. „To za mnou teď budeš chodit všude?“

„Ještě to tak!“ Chlapec se znovu usmál. „Abyste věděla, starosti mi přerůstají přes hlavu. Mám vás jen trochu popíchnout, nasměrovat... Vy, pokud se nepletu, nepracujete?“

„Nepracuju. Ale chystám se studovat, asi na...“

„To by nešlo,“ prohlásil kategoricky Alexej. „Skutečná vědma, obdařená takovým náramkem, jako máte vy... Mimochoodem, vy jste si ho sundala? Řeknu vám, to byla chyba. Navléknete si ho. Takovou věc musíte nosit pořád.“

Chlapec se odmlčel.

Taťáně se vůbec nechtělo chlapce poslouchat. Ale přesto, provázená uštěpačným pohledem svého učitele, došla do ložnice, otevřela truhličku a znovu si náramek navlékla.

„Tak tedy,“ pokračoval jakoby nic Alexej, „skutečná vědma, která má tak obrovskou rodinnou sílu, i když ji získala bez svého přičinění, prostě musí mít ve společnosti vysoké postavení. Nějakou důstojnou profesi. Jak jste na tom s maturitou?“

„Nevím jak vy, ale já maturovala na výbornou,“ odsekla dívka. „Letos chci jít studovat na vysokou, obor cestovní ruch. Zcela důstojná profese.“

Alexej pochybovačně zahýbal obočím.

„A co to máte za diplom, tam na té na zdi?“ zeptal se na jednu.

Taťána vytřeštila oči.

„Copak tady nejsi poprvé?“ zeptala se výhrůžně, když si uvědomila, že zmíněný diplom má pověšený v ložnici nad postelí.

„No, už jsem tady jednou byl,“ vycenil zuby kluk. „Čistě pracovně... Tak co je to za diplom?“

„Za horský pochod,“ broukla dívka. Vůbec se jí nelíbilo, že jí do bytu lezl nezletilý mág, a ještě k tomu *pracovně*. „Tři dny v kuse jsme lezli po horách a plnili různé úkoly. Náš tým vyhrál. Vlastně to nebyla obtížná trasa, a navíc nám vyšlo počasí.“

„Stejně to není špatné... A nebojte se, nikdo vás nešpehoval,“ dodal s úsměvem. „Byl jsem tu jen na průzkumu, chtěl jsem se o vás něco dozvědět. Nelze přece svěřit tak mimořádný náramek, i když získaný dědictvím, jen tak někomu. Berte to tak, že jste prošla první tajnou zkouškou.“

Ale Taťánu nebylo tak snadné přechytračit.

„A kdybych neprošla?“ zeptala se nevraživě. „Kdo by ho pak získal?“

Kluk se přestal usmívat.

„Mocní tohoto světa,“ odpověděl stejným stylem.

„Třeba Vordak?“

„Třeba i on,“ pokrčil lhostejně rameny Alexej. „Ale Taťána postřehla v jeho očích jistý neklid. „A odkud ho vůbec znáte?“ zeptal se po chvíli chlapec. „Ach ano, drží přece vaši kamarádku.“

„Ty o tom něco víš? Dá se nějak vysvobodit? Nevíš, co je třeba udělat?“ zasypala ho otázkami Taťána.

Alexej se nechal trochu obměkčit.

„Možná by to šlo.“ Trhnul hlavou. „Samozřejmě, můžete zkusit se s ním domluvit... Ale o tom pochybuji.“

„Poslyš...“ Taťáně bleskla hlavou jedna zajímavá myšlenka.

Zauvažovala, jestli může svému učiteli důvěřovat. „A ten Vordak... musí taky ve skutečném životě někde pracovat, ne?“

„Záleží na tom, co považujete za skutečný život,“ ušklíbl se kluk. „Ale jestli tím myslíte civilizovaný svět, tak ano. Má vlastní cestovní agenturu *Za osmdesát dní*.“

„A nevíš, čím přesně se ta jeho agentura zabývá?“

„Okružními plavbami, mezinárodním cestovním ruchem, organizováním zájezdů, extrémním cestováním – třeba raftingem... Zkrátka jako každá jiná cestovní agentura.“

„Nevíš, jestli mají nějaká volná místa?“ zeptala se lhostejně Taťána.

Alexej na ni zíral, ani nemrkal.

„Samozřejmě že ne,“ řekl a dál provrtával dívku pohledem. „A i kdyby. Nikdy by vás nezaměstnal.“

„A jak by se to dalo zjistit, co?“

„Snadno,“ řekl Alexej a vytáhl z ucha mobil. „Haló, to je cestovní agentura *Za osmdesát dní*?“ zeptal se huhňavě. „Nemáte prosím nějaká volná místa?... Ne? Tak děkuji.“ A chlapec si zastrčil mobil zpátky do ucha.

„To je k zbláznění! Jak to děláš?“ neudržela se dívka.

„Že mluvím basem?“ šlehl očima Alexej. „Trénink.“

No dobrá, když jí to nechce říct, ať si to nechá.

„Takže volná místa nemají... Škoda.“ Dívka si žalostně povzdechla. Napadlo ji, že by pro Vordaka nějakou dobu pracovala zadarmo... Místo Ruslany. Alespoň by to bylo v normální firmě, a ne na kukuřičném poli. A navíc by se to i hodilo – stejně plánovala, že si najde práci v cestovním ruchu. A s kamarádkou by si to vyřídila sama... za všechno.

„Opravdu škoda. Ale něco bychom přece jen udělat mohli.“ Alexej na ni najednou mrknul. „První lekce!“

Vyskočil z křesla, zatočil se na místě a zjevil se v dlouhém černém taláru, promoční čapce se štrápcem a ukazovátkem v ruce. Taťána jenom zamrkala.

Chlapec zatím mávnul ukazovátkem směrem k televizi, která se vmžiku změnila v břídlcovou tabuli na nožičkách.

Dívka mlčela a čekala, co mladý mág udělá dál. A je třeba říct, že s jistým rozechvěním. Kdo ví, jestli se nerozhodne proměnit v něco i Taťanu...

„Aby člověk získal místo,“ začal Alexej, „musí zavřít oči a třikrát říct: Vypadni!“ a napsal ta slova křídou na tabuli.

Dívka zavřela oči a poslušně zopakovala:

„Vypadni!“

„To je moc slabé,“ poznamenal kluk. „Musíte to říct rázněji.“

„Vypadni!!!“ zařvala Taťána.

„Rázněji!“

„Vypadni!“

„Ještě rázněji!“

„Vy-pad-ni!“ Dívce se zlomil hlas a vyznělo to strašně žalostně.

Alexej se na ni chvíli mlčky díval a pak se rozchechtal.

„Myslíš si... totiž, myslíte si, že čarovat je jednoduché? Plácnout nějaké slůvko, a je to? A náramek máš... kčertu... máte na co?“

Taťána vypadala směšně a našťavaně zároveň.

„Víš co, ty učiteli...“ procedila skrze zuby. Ale kluk smířlivě mávnul rukou.

„Nezlobte se, už to víckrát neudělám. Jenom jsem se nemohl udržet.“

Taťána přesně minutu mlčela. A teprve pak řekla:

„Zkrátka během výuky už žádné žerty. Jinak si vtipkuj, jak chceš, ale pamatuj, že já si taky ráda dělám legraci... A ještě jedna věc – budeme si tykat.“

„Bez debat,“ souhlasil ochotně Alexej a dodal zcela vážně: „Dotkněte se... totiž dotkni se rodinného náramku a jasně zformuluj svoje přání.“

„To je vše?“ přimhouřila oči dívka, která čekala další lest.

„Ano. Namíříš tak sílu kouzelného náramku na splnění přání. V tom spočívá umění čarovat – v dovednosti ovládat tuto sílu. Tedy i v tom, že si jí člověk bere přesně tolik, kolik je potřeba... Ale vy... ty se nemusíš bát. Tvůj náramek dlouho nikdo nepoužil, a určitě je přeplněný silou.“

„A nakolik jí vystačí? Tě síly?“

„Tobě bude stačit.“ Alexej se dlouze ušklíbl – znělo to dost zlověstně. „Ale samozřejmě je třeba sílu doplňovat. Existují různé způsoby, ale o tom si promluvíme později.“

Tatána se dotkla náramku pravou rukou, pevně zavřela oči a v duchu vyslovila:

Chci pracovat v cestovce Za osmdesát dní na takové pozici, abych se každý den viděla s Vordakem.

Pak otevřela oči. Alexej už jí podával telefon:

„Mluv.“

Dala si telefon k uchu.

„Cestovní agentura *Za osmdesát dní*,“ ozval se lhostejný hlas.

„Chtěla bych u vás pracovat,“ sdělila Tatána. „Máte nějaké volné pozice?“

Na druhé straně bylo ticho.

„To je zvláštní, naše asistentka právě vyhrála v loterii obrovskou částku a okamžitě dala výpověď... Máte s touto funkcí nějakou zkušenost?“

„Tříletou,“ zašeptal Alexej.

„Tříletou,“ sdělila do telefonu Tatána.

„Tak hned přijedte!“ Žena se očividně zaradovala. „A pokud je to možné, pošlete nám své údaje e-mailem, hned je dám do databáze. Máme teď tolik práce, léto je za dveřmi...“

Tatána, trochu šokovaná tak rychlým úspěchem, vrátila telefon Alexejovi:

„Tak to se povedlo!“

Chlapec nejevil žádné zvláštní známky údivu, ale hleděl na ni šibalsky.

